

Történelmi ellenőrző

Tisztelt Szülők!

Értesítem Önöket, hogy a mai napon, folyó év szeptember elsején, délelőtt tíz óra tizenöt perckor gyermekük lemászott a fáról.

Gyermekük egész órán nem figyelt, valami kerek tárggyal játszott. Kezét elvertem.

Gyermekük fölgyújtotta az iskolát.

Tisztelt édesanya,
szomorúan tudatom, hogy gyermeke megölte a testvérét, feleségül vette önt, megölte édesapját, majd megölte önt is.

Gyermeküket jogosan bevádoltuk, megkínóztuk, megfeszítettük, halálát megállapítottuk, eltemettük, mire ő harmadnapra vette a pimaszságot, és eltűnt.

Gyermekük a mai napon fölfedezte Amerikát. Kérem a tisztelt Szülőket, az utazás költségeit és kiadásait mihamarabb fizessék be iskolánk gazdasági osztályán, Erzsikénél, félemelet, balra, második ajtó.

Gyermekük a mai napon szántszándékkal ki-
robbantotta az első világháborút. Kérem Önöket,
hogy menetfelszerelésben, gondosan megszírozott
lőfegyverrel, illetve az érvényes dögcédulával je-
lentkezzenek az iskola titkárságán, ahol megkap-
ják a gázálcot és a beutalót az illetékes lövész-
árókba vagy óvóhelyre.

Roppant tehetséges és nagyra hivatott kislány a
legutóbbi irodalomórán vérbajt kapott.

Tisztelt anyuka,
teregessen kevesebbet. Törődjön a fiúval többet,
higgye el, a kölknek van igénye rá.

Szeretett gyermekük a legutóbbi fogalmazás köz-
ben morfiummal puskázott!

Tisztelt Apuka,
fia a mai olvasásórán többször felszólított, hogy
vonuljak kolostorba. A felszólításnak természetee-
sen nem tettem eleget. Apuka, kérem, a fogadó-
órán jelenjen meg, hogy megbeszélhessük ezt
a rendkívül kínos, példa nélküli esetet.

Tisztelt Anyuka,
gyermekük a mai történelemórán kirívó orrbajusz-
szal jelent meg. A soron következő értekezletre, ké-
rem, borotvával és arcvízzel jöjjenek.

Kedves és helyes gyermekük ma ellopta az iskolát.

Tisztelt Apuka, gyermeke a mai napon olyan egyenletet írt föl a táblára, melyet sem én, sem pedig tanári karunk megbecsülésnek örvendő, több megyei díjat is nyert fizikatanára, Ervin bácsi sem tudott megoldani.

Kedves Szülők,
gyermekük ma behívta az oroszokat. Jó ez? Szükséges? Kell ez nekünk? Kérem, beszéljük meg a problémát a következő fogadóórán.

Tisztelt Szülők,
gyermekük tegnap az iskolai ünnepségbe lövetett.

Tisztelt Apuka és Anyuka, gyermeküket ma az iskolaudvaron nyilvánosan kivégezzük.

Tisztelt Szülők,
szíves tudomásukra hozzuk, hogy gyermeküket a mai rajzszaakkör után – virágos váza, perspektívák gyakorlása – deportáltuk.

Ezúton tudatom Önökkel, hogy a múlt hét keddjén gyermekük az osztályfőnöki óra ideje alatt teherbe ejtett. Aranka néni, oszt. fő.

Kedves Anyuka, tisztelettel üzenjük, hogy iskolánk tantestülete közösségi díjjal honorálja

gyermeke egész tanévi szorgalmas és kitartó árukodását. A mai évváró ünnepegen a gyermek drága ajándékban és pénzjutalomban részesül. Csak így tovább, hajrá, és köszönjük.

Kedves szülők, sajnálattal tudatjuk, hogy szeretett és sokat dédelgetett gyermekük a mai világírodalom-órán furcsán viselkedett, a padjából fölúgorva, s a tintatartót a társaira borítva, „Több fényt!” fölkiáltással elhalálozott. Kérem, igyekezenek a temetés részleteiről tájékozódni, s a koszorúkat az iskola címére elküldeni.

A magyar író támogatása

A magyar író életét támogatták sváb, szász, sokféle szláv, román, francia, spanyol, zsidó, itáliai, hanti, mansi és egyéb földekről származó élveteg, szorgalmas, szószátyár és hallgatózó ősei.

A magyar írók cigány ősei is támogatták.

A magyar írókat támogatta pogány, kálvinista, pápista, hugenotta, baptista, anabaptista, valamint izraelita vallású rokonsága.

„Tisztelt Kuratórium, mint azt megtudtam, a napokban végre megtörténik a Teremtés oly régen – és persze joggal – várt eseménye. Az emberiség, azon belül a magyarság szempontjából oly releváns pillanatoknak a megörökítéséhez kérek alkotói támogatást, úgy havi, mint egyszeri térítés formájában, maradok tisztelettel, s. k., a magyar író.”

Amikor a magyar író támogatásért folyamodik, a kérelem jellege dönti el a támogatás hangnemét. Szerelmi támogatás esetén a stílus fennkölt, érzékeny, távlatos. Hervadt virágcsokor mögül szaval, azt hiszi, így titokzatosabb. Pénzadományok, ösztöndíjak, egyéb értékek kívánsága esetén a hangja éppúgy elvékonyodik, mint bármely más

embertársáé. Aki kér, vékonyabb. Aki ad, vastagabb.

Szépen csillogó kitüntetések kérése esetén a magyar író hangja feszült – már régen meg kellett volna kapnia az illető érdemérmét.

„Tisztelt Kuratórium,
nyomorúságos állapotok és rendkívüli nehézségek között dolgozom! Amint azt Önök is tudják, a Teremtés, illetve a Teremtő, aki ezt az oly régen várt eseményt kigondolta, végrehajtotta és felügyelte, nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket. Amennyiben a Tisztelt Kuratórium támogatásra méltónak talál, szerény eszközeimmel igyekszem korrigálni, ha pedig ez lehetetlen, újra megalkotni a Világot. Maradok tisztelettel, s. k., magyar író.”

A magyar író regényének és számos verseskötetének megírásakor támogatta a materializmus, az ateizmus, az idealizmus, az Isten, a jóság, a gonoszság, a hét főbűn. A magyar író odaadóan és pillanatra nem szűnően, máskor gyengéden, elementárisan, anyaián, zsarnokian, kacagtatóan, vacogtatóan vagy futólag, de támogatta a halálfélelem.

„Tisztelt Kuratórium, félek.
Maradok tisztelettel, s. k., magyar író.”

A magyar író öltözködését támogatta a Magyar Királyi Törvényszék, az Államvédelmi Hatóság, a

Politikai Nyomozó Főhatóság, dr. Vida Ferenc elvtárs, tanácsvezető bíró, a magyar író felesége, a magyar író férje, a lakógyűlés, az utca, a nép, a nemzet, továbbá az 1944-es esztendő április havában meghozott, sárga csillag viselésére kötelező rendelet.

„Újból arra kérem a Tisztelt Kuratóriumot, hogy támogasson a hazám. A népem. A nemzetem. Maradok tisztelettel, s. k., magyar író.”

A magyar író szélsőséges viselkedését, különös szokásait és döntéseit támogatta a valeriána, az ópium, a morfium, a koffein, a koleszterin, az Einstant, a bitó, az akasztófa, a kard, a pika, az ágyúgolyó, a puskagolyó, a puskatus, a Magyar Államvasutak, Tokaj, Villány és Szekszárd történelmi borvidékei, a Magyar Országos Söripari Vállalat és a többemeletnyi csábító, személyre szabott mélység.

„Tisztelt Kuratórium,
műveim szempontjából föltétlenül meg kellene ismernem a francia konyhák kifinomult világát, a Riviérát, az Escorialt, Velencét, Rómát, Párizst, Zürichet, Bécset, Berlint és a Towert – utóbbira elég egy esős vasárnap délelőtt –, a brazil őserdők világát, az orosz tajgát, a fiúkollégiumok fullasztó világát, a vándorszínészekerek nyikorgását, a Mont Blanc csúcsát, a nőt, a férfit, a szerelmet, a halált.”

„Tisztelt Kuratórium, nagyon félek!”

A magyar író a többi magyar író is támogatja. Magyarországon és a világon megszámlálhatatlan magyar író él. A magyar író definiálása nem kevés gondot okoz a magyar írókra szakosodott tudósoknak, mert ahhoz, hogy valaki, én, te, ő, az édesanyánk, apánk, a kishúgunk, magyar író legyen, nem elengedhetetlen követelmény az irodalomhoz való érzék, egyáltalán, az alkotás, az írás. A magyar író tehát támogatja a többi, titokzatos és definiálhatatlan, sikeres és még sikeresebb magyar író, mert folyamatos késztetést és kihívást jelent, hogy náluknál jobbat kell írni – akkor is, ha nem írnak –, mert náluknál sikeresebbet kell írni – akkor is, ha a kutya se tud róluk.

„Tisztelt Kuratórium,
nagyon kérem, ne zavarjanak,
írok! S. k., magyar író.”

A magyar író szívszorító s az utókor számára oly fontos tanulsággal szolgáló szerelmi életét támogatta – éppenséggel 1583-ban – a megerőszakolt szépséges zólyomi polgárasszony, illetve Vajda Julianna Lilla, Sárvári Anna színésznő, szeptember hónap végének melankolikus hangulata, Kratochwill Georgina, Fröhlich Brúnó, Boncza Berta, Tanner Ilona, a Treponema pallidum elnevezésű baktérium, Prohászka Ottokár püspök idevágó

véleménye, Spiegler Bella, Várady Gyula szállodaigazgató és neje, Várady Gyuláné, nem kevésbé bakfiskorú leánygyermekük, Várady-Rózsa Zsuzsanna, Démusz Ella, Vágó Márta, Gyömrői Edit, Kozmutza Flóra gyógypedagógus, Karinthy Frigyesné Böhm Aranka, az úgynevezett harmadik zsidótörvény, az 1941. XV. tc., amennyiben – többek között – megtiltotta az úgynevezett vegyes házasságokat, illetve a zsidók és nem zsidók közötti nemi kapcsolatok gyakorlását, úgymint a csókot, a simogatást, a testtagok összedörzsölését, a pettinget, a coitust, az ölelést, az ölelést.

A magyar író nemi életét támogatta az 1951. évi 9. törvényrendelet, amely Anyasági Érdemrend adományozása, valamint a sokgyermekes anyák jutalmazásának tárgyában született. A magyar írók szerelmi életét támogatta Bíró Károlyné, született Ratkó Anna, textilmunkás, agitátor és miniszter.

Boldogult ifjúkorában, s aztán még igen sokáig, a magyar író bírta a szavak támogatását. A helyzet megváltozott. Ősz lett a nyelvben, hideg szelek fújtak a papírlapok fölött. Az a megszámíthatatlan részvétlen, hiábavaló, elpergő, semmibe hulló szó. Szó.

A magyar írókat támogatta báró Hatvany Lajos, Makai Ödön, Aczél György, Soros György és Vendelin József főpincér.

A magyar író munkásságát támogatta az idegen-szívűség, a homoszexualitás és a hazaárulás.

A magyar író munkásságát a legnehezebb helyzetekben is támogatta az emberi butaság.

A magyar írókat támogatta a magyar nép kenyere.

A magyar írókat támogatta a francia croissant, a bajor péksütemény, a bécsi kifli, a berlini kuglóf, a saslik, a hamburger, a bolognai makaróni, a brinzás tészta, a knédli, a flódnai, a sólet, a puliszka, a cigánypecsenye, a scsí, a kebab, a pho.

Hogy a magyar író kulturáltan tölthesse el a szabadidejét, támogatta a magyar történelem, a magyar nép megannyi forradalma és szabadságharca, az első és a második világháború, Kufstein, Theresienstadt és Josephstadt festői vidékei, a Margit-sziget, Szibéria, a budai Tabán, a Balaton, a Don-kanyar festői vidéke, Oświęcim, az Andrássy út 60-as számú épülete, a hangulatos hortobágyi munkatábor, a szegedi Csillag börtön.

A magyar író utazását a Magyar Királyi Csendőrség támogatta.

Szurkoljunk együtt a magyar írónak!

A magyar író temetését támogatta a Magyar Királyság, a Magyar Népköztársaság, a Magyar Köztársaság.

„Tisztelt Kuratórium,
a közeljövőben esedékes feltámadásom végett kérem temetésem későbbi, meg nem jelölt időpontra való elhalasztását!

Maradok tisztelettel, s. k., magyar író.”

Egy házi orvos följegyzéseiből

Vannak ezek a szép, téli napok, amikor még nincsenek kidobálva a fenyők, és az ég kékjét Las Vegasban is ruletkezhetjük volna. Én már a rendelőmben időzöm, nőm töltött káposztát főz, első gyermekem, ki szintén orvos, egy norvég olajfúró tornyon ügyeletes. Cseteltünk hajnalban, mint megtudtam, Olafson fúrómester szorulása a múlté, és most boldogan fossa tele az óceánt. Fiam egy hét után keres annyit, mint én egy esztendő alatt. Szülehettem volna egy kollégiumi szobában. És akkor. Na, akkor.

Készen állok a munkára. S máris kopogtatnak. Nyílik az ajtó, ismerős fejet látok a nyílásban, gyűrött, megviselt, ámbátor kedélyes arcot. Tekintében semmi kimért tisztaság, annál több árnyalat, mélység, zavar és mélabú. Egyszóval páciens érkezett.

Mondom, szabad.

Nem szabad, válaszolja ő, s mint aki máris otthon van, rendelőmbe lép. És folytatja. Mondja, doktor úr, elébb, hogy rendben, hogy igenis. És majd egyszer, akik megérdemlik, mert jó helyre álltak, szabadok lehetnek. De nem úgy, mint a madár, doktor úr, ezt végképp hagyjuk.

Úgy érti, szabadok, mint a kutyák?

Vehetem így is, akár.

Foglaljon helyet, kérem!

A székre ereszkedik, küld egy félmosolyt. Magam írom a kórlapot, két ujjal gépelek. Asszisztensem, Irénke vidékre utazott a szüleihez, mint minden évben, karácsonyozni, ahol immár tradicionálisan verekszik össze a család apraja és nagyja. Most ápol, borogat, sínbe rak, sebkötöz.

Ambuláns lap befűzve.

Neve?

Magyar Történelem.

Nos, itt kezd labdázni szívemmel az ámulat. Hogy az én országom?! Nálam?! Arcom mégsem rezdül, gépelő ujjam nem remeg.

Állampolgársága?

Magyar, üvölti, mint eskütételen a sok száz kis szűzkadét.

Anyja neve?

Vereczkey Emese.

Apja neve? (Hozzáfűzöm, az ő vizsgálatánál kell ez is.)

Hallgat, néz, s mintha bosszantaná valami.

Turul Béla. Virtigli magyar apa. De mi az, hogy magyar apa, amikor ott settenkedett a hálószoba körül annyiféle fajta hím, török és tatár, szláv és német. Zsidó, hogy a fene enné meg. Cigány. Ez mind magyar apa, hát hagyjuk már ezt, doktor úr.

Oké, hagyjuk. Született?

Ezer éve. Anyám megőszült a folyamatos vajúdásban, igaz, haját aztán többször vörösre festette

közben. Anyám, Emese, vajúdva randevúzik, flörtöl, csalja édesapámat. Apám is csal, nyomában pelyhes kiscsibék fakadnak. Érdekes helyzet.

Az, valóban. Foglalkozása?

Mordul, hogy Ország. Országnek lenni éppen-séggel. Tépnek, zúznak, vágnak, nyírnak, hitlerre fésülnek, vörösre mázolnak, ellopnak, visszavesznek, elárvereznek, de országnak lenni, és maradni. És hogy nem királyság, nem köztársaság, csak így, ország. Ilyen magától értetődően. Hogy egy másnapos, szürke januári reggelen, mire a szilveszteri hányadékot fölnyalták az ebek, erre ébredni, máttól fogva ország vagyok, és így, és ennyi. Kiszti-hand, áldott nemi szerve máttól egyszerűen csak pina.

Tébészáma?

1241, 1526, 1848, 1956, 1990.

Magánnyugdíj?

Nincsen, doktor úr.

Miért nincsen?

Hallgat... fürkészi a norvég fonendoszkópomat, karácsonyi ajándék.

Elloptam, na. És az olyan nagy baj?

Amikor magunktól lopunk, az sem helyes, ez a véleményem. Címe?

Kárpát-medence, általában a földszint. Néha pince.

Panasza?

Hallgat, majd kelletlen grimasz kíséretében mondja, én magam.

Úgy, ahogy van?

A magam baja, átka, sorsa, egyebek.

Megvizsgálom tehát.

Emelje föl a fejét. Nem, ne az eget bámulja. Engedje lejjebb.

Értem én ezt, bólogat, s aztán úgy emeli újra a fejét, hogy szinte nyaka törik.

Nyelve érdekes. Szavainak zenéje szép. Holott nyelvén ott a lepedék sárgája, fogat rendszertelenül mos. Szíve félrever, a dobbanás ritmustalan. Kulturátlansága esendő. Vérnyomása játékos. Szerete halálos, gyűlölködése fölviannyozó. Vonzódása a hülyeséghez unikális. Gyakran küzd rekesztéssel, ki- és berekesztéssel. Mindenevő. Meg lehet vele etetni akármit, de mivel a bélrendszere korántsem mindent emésztő, sokszor úgy adja vissza a dolgokat, ahogy bevette. Nem bontja le, de újrahasznosítja. S így veszi majd magához újra, megeszi kétszer, százszor, ezerszer. Ekként forog benne múlt és jövő, volt és lehetne, emésztetlenül. Gyakran nem emlékszik, pedig tudja, hogy az emlék az, ami nem felejt. Átfut a testén a remény, mint kisgyereken a vasgolyó.

Megtükrözöm. Ordít, jajong, fenyegetőzik. Kinek kellemes egy ilyen tortúra, mi megmutat fekélyt, takargatott, eltitkolt sebet, nemzetiszín polipot. Fenyegetőzése kommunisztázás, fasisztázás, zsidózás, listázás.

Egyéb panasz?

Elmegyek színházba, irodalomba, művészetbe. És akkor mi lesz, doktor úr, mi?!

Magamba ütközöm. Mennyire nincs ínyemre ez. Én csak menni akarok, ha előre, akkor előre, most éppen hátra, de egyenesen. És akkor én ne merészeljek a saját magam útjába állni! Hogy jövök én ahhoz?!

Fölugrik, még az országnadrágot se kapja föl, hát vegye tudomásul, hogy szép vagyok, mint egy békemenet ellengő, hosszanti lélegzete.

És illeg, billeg. Öltözget. Közelebb hajol.

Éjjelente néha belopakodok oda, és, pszt, fölpróbálom a koronát.

Vizsgálat eredménye: Beleöregedett abba, ami nem lett soha. Amikor akarta, még nem tehetette. Amikor megtehetette volna, már más kellett neki. Rohadj el, ifjúság, ha ennyire voltál jó. Elromlani egy damaszkuszi úton. Lemenni kicsibe, térden járni, kúszni, mászni, ez az, ami éppenséggel jövedelmezőnek látszik, és az is. És nem alatta, de fölötte leng az árnyék, ami lehetett volna, és amit talán majd az újabb újak öltenek magukra, mint holmi harci gúnyát.

Javasolt terápia: Ó, annyiféle fajta van, gondolom. Nemeceknek lenni? Bokának? Bartóknak, Puskásnak? Bajor Gizinek?

Kérdezem még: van-e családja?

Családom a népem, válaszol.

A jó öreg, ostoba, föl kent nép. Izé. Az úr.

Akkor készítse föl a népet. Maga súlyos beteg. Nem reménytelen, de nem is igazán gyógyítható.

Úgy lehet, a maga kórja egyben születési rendellenesség.

Tűnődve bólint, talán fölakaszt engem is.

Asztalom sarkára leteszi a borítékot, vékony, de van, ő pedig megy, s aztán a közelben nagyot nyikordul a nemzeti pincejtó.